

ต่อ ยอด การ เรียน รู้ แบบ

ครู ตัว จีว⁺

“ครูใจ”

พัสกร โหมเพ็ง

ครูดนตรีชีวิตช่วงชั้น ๑

ชื่อเรื่อง ต่อยอดการเรียนรู้แบบคุณครูตัวจิ๋ว

ฉันจะตรวจสอบได้อย่างไรว่าฉันให้คุณค่าต่อชั้นเรียน แบบเน้นการเรียนรู้ ไม่ใช่ แบบเน้นการสอน

ก่อนที่จะรู้คำตอบของคำถามนี้ ต้องเริ่มจากการมองย้อนกลับไปตัวของครูเองเสียก่อน ถึงคำนิยามของสองคำนี้ว่าครูแต่ละท่านให้คำนิยามของคำว่า เน้นการเรียนรู้ และ เน้นการสอนอย่างไร และเชื่อได้ว่าครูทุกท่านจะต้องเลือก “เน้นการเรียนรู้” อย่างแน่นอน

ไม่ใช่เพราะเป็น “คำตอบที่ถูกที่สุด” แต่เป็นเจตนาารมณ์ของครูเมื่อหลังจบการเรียนรู้แล้ว

“นักเรียนจะต้องได้อะไรที่มากกว่าความรู้”

สวัสดีครับทุกท่านที่กำลังอ่านบทความของผมนู่นี่ผมเป็นครูสอนดนตรีชีวิตของนักเรียนชั้น 1 และ 2 การทำงานของผมอาจจะเป็นระยะเวลาที่ยังไม่นานนัก แต่มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ทั้งล้มเหลว และสำเร็จ แต่กว่าจะประสบความสำเร็จนั้นก็จะต้องเรียนรู้ แก่ไข พัฒนา ไปเรื่อยๆ หนึ่งในปัญหาของผม ผมได้สังเกตและพบว่า จากการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมาของนักเรียนชั้น 1 ห้อง 4 พบว่านักเรียนใช้เวลาในการเรียนรู้มากเมื่อถึงขั้นเปิดโจทย์เงื่อนไขและใช้เวลาอธิบายนานกว่าห้องเรียนในระดับเดียวกัน รวมถึงนักเรียนไม่มีปฏิสัมพันธ์ในการทำงานไม่มีการจับกลุ่มกระจายตามความสามารถ เก่ง กลาง อ่อน นักเรียนจะอยู่ในกลุ่มที่สนิทและมีความสามารถเท่ากันเมื่อเปิดโจทย์แบบกลุ่ม พบว่า นักเรียนขาดการวางแผนในการทำงาน บทบาทและหน้าที่ของแต่ละคนไม่ชัดเจนจะมีบางคนที่ตั้งใจทำและบางคนไม่ได้ลงมือทำ ทำให้ชิ้นนำเสนอออกมาบกพร่องและไม่ทันตามกำหนดเวลา แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังต้องพัฒนาลักษณะนิสัยในการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควร นี่คือสัญญาณเตือนที่ว่า ห้องเรียนห้องนี้กำลังจะสะท้อนอะไรบางอย่างให้ผมนู่น และนั่นทำให้ผมรู้ว่าสิ่งที่ผม กำลังทำอยู่นั้น คือการจัดการเรียนการสอน ที่เน้นหนักไปทาง **การสอน** มากกว่า การอัดความรู้ให้นักเรียนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ สอนแบบทางเดียวเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ตามสมรรถนะที่ต้องการ มุ่งเป้าไปยังผลลัพธ์มากกว่ากระบวนการระหว่างทางต่อให้เตรียมการสอนอย่างดีเพียงไร ก็ไม่สามารถเข้าถึงและรับรู้ตัวตนของนักเรียนได้ ดังนั้นผมจึงมีความคิดว่าการ เน้นการสอน ที่มากเกินไปไม่เกิดผลที่ดีที่ควรกับตัวนักเรียนเป็นแน่ !

จากการใคร่ครวญตัวเองอยู่นานผมคิดว่า “ผมจะเปลี่ยนแปลงตนเองได้อย่างไร”

ต้องลองปรับบทบาทและวิธีการสอนเป็น การเรียนรู้ร่วมกัน เปิดมุมมองทดลองและเรียนรู้ไปพร้อมกัน เรียนรู้พฤติกรรม ทักษะ เรียนรู้คุณค่า ความพึงพอใจจากสิ่งใหม่หรือปรับปรุงสิ่งที่มีอยู่ สร้างแรงจูงใจเป็นตัวช่วยในการขับเคลื่อน การเรียนรู้และอาจก่อให้เกิดความตระหนักรู้ที่มีสำนึกต่อตนเองและเพื่อนรอบข้าง การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีเรียนที่ช่วยให้นักเรียนได้มีการพึ่งพาอาศัยกัน ทำให้นักเรียนมีสัมพันธภาพอันดีกับผู้อื่น ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และหาทางปรับปรุงวิธีการทำงานของกลุ่มให้ดีขึ้นเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

เน้น “การสอน” หรือเน้น “การเรียนรู้” แบบไหนละที่เป็น “นักเรียนที่ดี”

สรุป การที่มีปัญหา มันดีกว่าการ ไม่มีปัญหา แล้วจะ ต่อยอดได้หรือเปล่า

Product หรือ process “**ต่อยอดการเรียนรู้แบบคุณครูตัวจิ๋ว**” ข้อดีคืออะไร

เริ่มและปรับปรุงอย่างไร และแตกต่างกันไหมระหว่างก่อนและหลัง Feedback ผู้เรียน ?

นามธรรม หรือ รูปธรรม ดีกว่า **ครูจะได้อะไร** จากกิจกรรมเหล่านี้

มีวิธีเก็บข้อมูลใหม่ ครูไม่มีบทบาทแล้วจะเรียนได้หรือ

นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของ คำตอบ ของอีกหลายๆคำถาม

โดยผมจะเริ่มเล่าเรื่องราวอย่างละเอียด

ทำไมนะเด็กถึงมีศักยภาพในการเล่น มากกว่า เวลาเรียน. ?

ในขณะที่เด็กกำลังเล่นที่สนามเด็กเล่น มีเด็กที่กำลังปีนเชือกและบ้านไม้ที่กำลังไล่จับการกับเพื่อนอย่างคล่องแคล่ว เด็กที่เล่นแปะแข่งจะสามารถ”หยุดได้คงที่และเป็นเวลานาน”เมื่อถูกแปะ” และเคลื่อนไหวได้ตรงจังหวะในเกมบันไดงู แต่ในการเรียนวิชาดนตรีชีวิตนั้นกลับตรงข้ามกัน เอ๊ะมันเกิดอะไรขึ้นนะ ?

การเรียนการสอนแบบแนวเดิมนั้นอาจทำให้ นักเรียนจึงดึงศักยภาพของตัวเองออกมาได้ไม่มากพอหรือบางครั้งก็ไม่ตรงกับความต้องการ นักเรียนไม่สามารถต่อยอดการเรียนรู้ได้. เพราะเด็กมองไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนหรือทุกการปฏิบัตินั้นสามารถนำไปใช้อะไรได้. เปรียบเสมือน

คนพิการทางสายตา ที่มองไม่เห็นเส้นทาง ทำได้แค่สัมผัส สุดท้ายอาจจะไปไม่ถึงปลายทาง หรือถ้าไปถึงก็ใช้เวลามาก นักเรียนอาจจะไม่รู้ถึงคุณค่าอะไรบางอย่างของสิ่งที่ทำ ซึ่งผมตั้งสมมุติฐานจากสถานการณ์ไว้ดังนี้

1. เด็กอาจจะมีปฏิสัมพันธ์และความสำนึกคิดน้อย
2. เด็กอาจจะได้ไม่เรียนรู้ทักษะการทำงานกลุ่ม(สภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดี)
3. เด็กอาจจะไม่รู้คุณค่าของสิ่งที่เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์อะไร
4. เด็กอาจจะถูกจำกัดบทบาทในการเรียนรู้สิ่งที่สนใจ
5. เด็กอาจไม่เห็นคุณค่าของตนเองและเพื่อน
6. เด็กอาจจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

ครูจึงนำปัญหาวิเคราะห์ว่าจริงๆแล้วควรเริ่มแก้จากอะไร จึงได้รู้ว่าสาเหตุคือครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ มากเกินไป

จาก3ภาคเรียนที่ผ่านมา ฉันทะ วิริยะ จิตตะ ครูได้จัดการเรียนการสอนแบบแนวเดียวมาตลอด หมายถึง การเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ การเรียนแบบนี้ไม่ใช่ไม่ดีนะครับ แต่ต้องใช้ให้เหมาะสม ครูได้วางพื้นฐานของการเรียนไว้ในระดับแรก เช่น

การสร้างแผนการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแบบแผนของโรงเรียนเพลินพัฒนา กลุ่มแม่บท หน่วยวิชา ดนตรีชีวิต ที่เน้นทักษะทั้ง 5 ด้าน ได้แก่

1. การเคลื่อนไหว
2. การปฏิบัติเครื่องดนตรี
3. การร้อง
4. จังหวะ
5. ละคร

นักเรียนสามารถใช้ทักษะการปฏิบัติได้ตามสมรรถนะที่ตั้งไว้ แต่เหมือนจะขาดอะไรบางอย่างไป จึงใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนในช่วงท้ายคาบในการพูดคุยแบบสบายๆ อาจจะพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัว การ์ตูน กิจกรรมเกม สิ่งที่ได้ๆสนใจ ปรากฏว่าผู้เรียนเริ่มมีการแลกเปลี่ยนเรื่องที่คุณคุยกัน ต่อยอดเรื่องราวนั้น อย่างสนุกสนาน ครูจึงใช้โอกาสนี้ให้เด็กค่อยๆตามแล้วจึงประเด็นในการเรียนวิชาดนตรี จึงพบว่า

1. ทบครั้งที่ทำงานกลุ่มทุกคนจะไม่ฟังความเห็นกัน
2. เด็กอยากเรียนในสิ่งที่ตนเองอยากรู้
3. ไม่เชื่อมั่นในตัวเองและเพื่อน
4. เด็กกลัวความผิดพลาด

ซึ่งปัญหาตรงกับที่ครูได้ตั้งสมมุติฐานไว้ ครูจึงไม่ปล่อยปัญหานี้ผ่านไปเพราะทุกครั้งที่เข้าสอนนั้น จะมี นักเรียนรอที่จะมาเรียนดนตรีทุกครั้งและอยากให้ทุกๆครั้งที่เรียนนั้นได้มีความสุขกับไป การเรียนดนตรีให้มีความสุขถ้าเด็กไม่สนุกแล้วจะมีความสุขได้อย่างไร จึงคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เราต้องเปิดใจให้กว้างรับฟังเสียงจากเด็กๆและก้าวไปพร้อมกัน โดย ครูลดบทบาท จากผู้นำมาเป็นที่ปรึกษาและ เด็กเป็นเจ้าของการเรียนรู้โดยใช้หลักการ

“เรียนรู้ความสำเร็จของผู้คนรอบข้างเราจะสำเร็จ”

ในช่วงปลายภาคเรียนจิตตะ ครูได้ลงไปช่วยเด็กๆห้อง1/2 ทำโครงการชิ้นใจเกี่ยวกับนิทาน โดยจะต้องทำทั้งหนังสือเล่มใหญ่ทั้งปั้นตัวละครและต้องนำเสนอ เด็กให้ความสนใจเป็นอย่างมาก ในการเขียนเรื่องราวของกลุ่มตัวเอง ปั้นตัวละครด้วยดิน ทุกขั้นตอนนักเรียนใส่ใจและลงรายละเอียดมาก

ดีโน่ : ครูใจครับ ผมไปดูสารคดีมาเพื่อจะมามีบ้านน้ำ มันมีทางโค้งๆแล้วเด็กก็ทำทางทำห้องแอนๆ เวลาฝนพุดมีพองอากาศด้วยครับ

ครูใจ : จริง?แล้วมีเสียงไหม

ดีโน่ : มีครับ แล้วก็ร้องบู้บู้ ผมอาจจะสื่อทางโดยการทำมือหมุนและใช้เท้าเขย่งๆ
จะได้ดูเหมือนว่ากำลังเคลื่อนไหวในน้ำตลอดเวลา

“เปลี่ยนจากความกลัวเป็นความกล้า แล้วจะรู้ว่าเด็กทำอะไรได้มากกว่าที่คิด”

ครูเห็นถึงความตั้งใจในการทำกิจกรรมนี้ นักเรียนมีความพยายามและทุ่มเทกับสิ่งที่ทำและนักเรียนเห็นถึงคุณค่าของชิ้นงาน ครูจึงปรึกษาครูภูมิปัญญาภาษาไทยในการนำกิจกรรมการเรียนรู้มาต่อยอด โดยให้ นักเรียนทำละครโดยการสวมบทบาทในตัวละครต่างๆและนำดนตรีมาประกอบละครนี้

ในภาคเรียนวิม้งสาจะมีงานที่สำคัญหนึ่งงาน คือมหกรรมดนตรี ครูจึงเริ่มมีความกลัวว่า เอ๊ะจะทำทันงานไหม นักเรียนจะสามารถก้าวข้ามอุปสรรคต่างๆไปได้หรือเปล่า

ขั้นที่๑ เพาะเมล็ด

ในสัปดาห์แรกครูได้ปลูกคุณค่าของงานๆหนึ่งที่ถือเป็นความภูมิใจของเด็กชั้น ป.1.ที่จะขึ้น ป.2ถึงความมุ่งมั่นและตั้งใจในการสร้างมหกรรมดนตรีนี้ขึ้นมา นักเรียนทุกคนตื่นตัวกันมากและอยากรู้ว่าปีนี้จะทำมหกรรมดนตรีเกี่ยวกับอะไร “ครูจึงเปิดประเด็นไปว่าแล้วพวกเราอยากทำอะไร” ส่วนมากตอบเป็นเสียงเดียวกันคือ การแสดงละคร ครูจึงพาเด็กย้อนกลับไปในกิจกรรม ของหน่วยวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย ที่มีการชวนเด็กๆอ่านนิทานและหาบทบาทว่า

“กว่าจะเป็นละครนั้นจะต้องมีอะไรที่เป็นองค์ประกอบบ้าง” เด็กๆช่วยกันปรึกษาและวิเคราะห์ (Co-operative learning) จนออกมาได้3องค์ประกอบคือ ผู้แสดง นักดนตรี ผู้พากย์ และช่วยการคัดเลือกหาผู้ที่ถนัดในแต่ละส่วนจนครบองค์ประกอบ จากนั้นก็มีการประชุมย่อย ถึงสิ่งที่จะต้องเตรียมในแต่ละหน้าที่ เช่น ผู้เล่าเรื่องจะต้องเขียนเรื่อง ผู้แสดงควรใช้ทักษะด้านการเคลื่อนไหว และน้ำเสียง นักดนตรีจะต้องใช้ทักษะในการปฏิบัติระนาดมาในภาคเรียนที่ผ่านมา สุดท้าย ในช่วงท้ายชั่วโมง ครูพานักเรียนคุยว่าวันนี้เราทำอะไรสำเร็จไปบ้าง เพื่อเสริมความมั่นใจในตัว นักเรียน

เจริญเติบโต

ในสัปดาห์2-4จะเป็นสัปดาห์ที่ค่อนข้างหนัก เพราะ นักเรียนจะต้องลงรายละเอียดของงานใครทำอะไร แล้วจะต้องเริ่มอย่างไรจึงจะสำเร็จ

1. ครูพูดถึงสิ่งที่ทำสำเร็จในครั้งก่อนและชวนเด็กๆตั้งเป้าว่าจะทำอะไรในสัปดาห์นี้

2. เด็กๆแบ่งกลุ่ม3กลุ่ม โดยลงมติว่า สัปดาห์2 ผู้เล่าจะต้องเขียนเรียบเรียงเรื่องให้เสร็จ แล้วซ้อมการแสดงโดยรู้ว่าใครทำอะไรตอนไหน
3. สัปดาห์ 3 ซ้อมดนตรีโดยแบ่งเป็น เครื่องมีระดับเสียงและไม่มีระดับเสียง โดยครูกำหนด โน้ตมาให้ 3ตัว โดยให้ นักเรียนได้ลองคิดทำนองและร่วมปฏิบัติพร้อมกัน
4. เมื่อทั้ง3องค์ประกอบซ้อมจนชำนาญ จึงนำมารวมกัน เด็กๆจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตว่าผู้แสดงแสดงแบบนี้ให้นักดนตรีควรจะเล่นระนาดแบบไหน ถึงจะออกมาดี เมื่อมีเสียงดนตรีที่ปลูกเร้าอารมณ์ ผู้แสดงก็จะพัฒนาตนเองให้สมบทบาทมากยิ่งขึ้น เช่น จากเดิมนักเรียนสวมบทบาทเป็นราชสีห์ ก็ได้แต่ทำท่า เมื่อมีเสียงดนตรีที่แข็งกระด้าง นักเรียนที่สวมบทบาทก็ใช้น้ำเสียงที่ดุและเกรี้ยวกราด

จากการครูได้ลดบทบาทการสอนให้เด็กเป็นเจ้าของการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดได้แก้ไขและวางแผน นักเรียนมีการติดตามงานด้วยตนเอง เช่น ทุกๆกลางวันและหลัง3โมงเย็น จะมีผู้เล่าเรื่องของแต่ละห้องเข้ามาถามเกี่ยวกับการเขียนเรื่องอยู่เสมอโดยครูไม่ได้แจ้ง ครูประจำชั้นเล่าว่ามี นักเรียนไปซ้อมการแสดงของตนเอง โดยมีการปรึกษาครูประจำชั้นมีการนำอุปกรณ์และนำมาออกแบบด้วยตนเองโดยครูจะเป็นแค่ที่ปรึกษา เมื่อเด็กทำอะไรสำเร็จครูจะชื่นชมถึงแม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ แต่ถ้าเขาได้ลองทำซ้ำจนชำนาญเขาจะสามารถแสดงศักยภาพและมีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง นำไปสู่เรื่องอื่นๆต่อ ท้ายชั่วโมงเราก็จะตั้งเป้าหมายกันในสัปดาห์ต่อไป

ขั้นที่๖ ผลิดอกออกผล

สัปดาห์ 5 และ 7 เปรียบเสมือนต้นไม้ออกไม้ที่ใกล้จะออกผล นักเรียนมีความพยายามในการนำอุปกรณ์ประกอบการแสดงมาซ้อมซ้ำแล้วซ้ำอีก จนถึงวันงาน โดยมีขั้นตอนคือ

1. นักเรียนเริ่มเรียงลำดับคิวการแสดงเหมือนจริง เช่น การแต่งกายและการใช้อุปกรณ์
2. นักเรียนพบเจอกับอุปสรรค เช่น ความเหนื่อย การใช้สถานที่จริง อาจมีความแปลกของสถานที่จึงทำให้เกิดปัญหา การทำงานร่วมกันและต้องแก้ไขปัญหาซ้ำในขั้นตอนนี้ครูคือส่วนผลักดันที่สำคัญมากในการให้กำลังใจ การชื่นชมเมื่อเกิดการแก้ไขอุปสรรคได้
3. ในวันแสดงจริงอาจจะต้องเจอกับแรงกดดันจากคนดูตลอดจนบรรยากาศโดยรอบ อาจส่งผลให้ นักเรียนประมาทและตื่นเต้น

ครูได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการทำงานวิจัย และ**นักเรียน**ของฉันจะได้รับประโยชน์อะไรกับงานนี้

งานวิจัยในครั้งนี้เกิดขึ้นได้จากการที่ครูคอยสังเกตพฤติกรรมต่างๆของเด็กทั้งด้านร่างกาย การเรียนรู้ กระบวนการคิด ซึ่งแน่นอนว่าถ้าครูแค่สังเกตและปล่อยให้ผ่านไปสิ่งต่างๆเหล่านี้ก็จะไม่ถูกพัฒนา ดังนั้นครูจึงนำปัญหาเล็กๆเหล่านี้มาทำการวิเคราะห์และแก้ไขเพื่อพัฒนาร่วมกับนักเรียน เพื่อสร้างเป้าหมายในการเรียนพร้อมกัน นักเรียนจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากการคิด คิดอย่างเป็นระบบ คิดออกแบบวางแผนและแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง และฝึกการทำงานกลุ่ม สิ่งต่อมากที่จะเกิดคือ นักเรียนได้ทักษะการทำงานที่มีแบบแผน กำกับดูแลตนเองได้ จากนั้นครูคอยสังเกตเด็กๆและค่อยๆสร้างโจทย์ให้เด็กๆได้ลองต่อยอดการเรียนรู้ไปเรื่อยๆ จากง่ายไปยาก จนนักเรียนจะรู้สึกมั่นใจและเห็นคุณค่าของตนเองและใส่ใจในการทำงานของเพื่อนๆ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะกลับมาตอบได้ว่า ครูได้อะไร

1. การสังเกต(formative Assessment)ที่ใช้แค่การเฝ้ามองแต่เป็นการสังเกตที่ร่วมกันแก้ไขเก็บนำมาพัฒนา
2. การสร้างความรู้ความเข้าใจ(Constructive learning) โดยการเริ่มจากการตัวเอง และค่อยๆพัฒนาความแตกต่างการเรียนรู้ของตัวนักเรียนแต่ละคนและคอยส่งเสริมตามความถนัดของตัวผู้เรียน
3. การสร้างการเรียนรู้ร่วมกัน(Co-operative learning) เป็นการเรียนรู้ร่วมกันทั้ง 2 ฝ่าย ทั้งตัวครู และนักเรียน ไปสู่การที่นักเรียน สามารถสร้างกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกันจนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้และค่อยๆเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

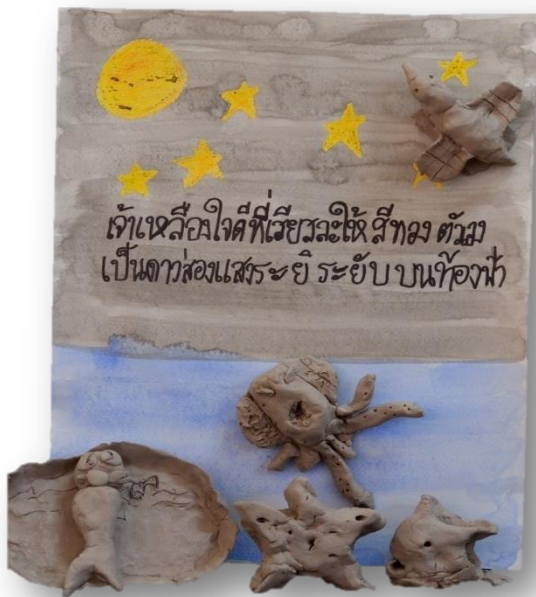
สุดท้ายแล้วผลจะออกมาดีหรือไม่ดีอย่างไร การที่เด็กตัวเล็กๆก้าวขึ้นมาเป็นครูตัวจิ๋ว เป็นเจ้าของการเรียนรู้นั้นจะทำให้เด็กจะรู้จักตัวเองและพัฒนาตัวเองจากสิ่งที่ชอบเพราะในขณะที่เด็กๆลงมือเขาจะเห็นคุณค่าของงาน เห็นความสามารถของตัวเองและเพื่อนในด้านที่โดดเด่น และเกิดความภาคภูมิใจในงานชิ้นนี้ที่ได้ร่วมแรงกันจนสำเร็จ. และเขาจะได้ความสัมพันธ์กับเพื่อนไปโดยไม่รู้ตัว รวมถึงตัวครูจะต้องเปิดใจและเรียนรู้สิ่งใหม่และลงมือทำไปพร้อมกับเด็ก อาจจะเหนื่อยแต่เพื่อความสำเร็จของนักเรียนซึ่งนั่นคือ จุดมุ่งหมายของครู

รูปภาพตามขั้นตอนข้างต้นและเครื่องมือการจัดเก็บข้อมูล

ขั้นตอน การทำตัวละครดินปั้นและทำละครใน Big book

ในวิชา ภูมิปัญญาภาษาไทย ที่เป็นจุดเริ่มต้น

ของการแสดงนิทานในวิชาดนตรีชีวิต

**HIGH
FIVE**

ขั้นตอน เตรียมเรียงเรียง บทพูดและซ้อมการแสดง

เพิ่มทักษะกระบวนการคิด
และกระบวนการทำงาน โดย
นำผ้าหลากสีที่มีผิวสัมผัสที่แตกต่าง
มาใช้ประกอบการแสดง

นักเรียน จะเรียนรู้ได้ดีจากสิ่งที่ชอบและการได้ลงมือทำ

ขั้นตอนการปฏิบัติระนาดและรวมวง

การเรียบเรียงตัวโน้ต

เกิดจากความคิดของ เด็กๆ

จาก โจทย์ที่คุณครูให้

“โน้ต 3 ตัว ทำอย่างไรให้เป็นเพลง”

ขั้นตอน การซ้อมรวมกัน
ระหว่างนักแสดงและนักดนตรี
เพื่อให้นักเรียนได้สังเกตการณ์เรียนรู้
ของตนเองและเพื่อนระหว่างกลุ่ม
ฝึกทักษะการแก้ไขปัญหาแบบกลุ่ม

